

[Justitsministeren]

over for terrorister blot vil være den, at terroraktionerne ændrer karakter og antager nye former – og sikkert ikke mindre afskyelige former end dem, vi hidtil har oplevet.

Der vil kunne nævnes adskillige andre grunde til at afvise det foreliggende forslag. Jeg skal ikke gå i yderligere enkeltheder, men blot nævne, at man ikke må se bort fra, at den brutalisering af retsapparatet, anvendelsen af dødsstraf indebærer, på længere sigt vil kunne få ulykkelige konsekvenser, bl. a. ved på en ikke ønskelig måde at præge og måske ændre holdningen over for voldsanvendelse hos personer, som i dag tager afstand fra terroraktioner.

Lad mig til slut sige, at jeg er enig med forslagsstillerne i, at det stigende antal terrorhandlinger udgør en alvorlig trussel mod vort samfund og nødvendiggør kraftige forholdsregler. Én ting er imidlertid, således som det er regeringens politik, at styrke retshåndhævelsen gennem en effektivisering af det politimæssige beredskab, gennem udvikling af et tæt praktisk politisamarbejde over landegrænserne og gennem internationale aftaler om udlevering og strafforfølgning. Noget ganske andet er at gøre brug af en straffeform, som strider mod væsentlige etiske principper, og hvis virkninger i allerbedste fald ville være meget usikre.

Albertsen (S):

Dette af 7 medlemmer af fremskridtspartiets folketingsgruppe fremsatte lovforslag om indførelse af dødsstraf i Danmark er faktisk et rystende dokument at studere. Det forsøger på groveste vis at spille på alle de følelser og stemninger, der overhovedet kan mobiliseres for at fremme hævn som begreb. Alle de katastrofer og rædsler, der kan fremdrages, bliver nævnt som eksempler, der kan motivere dette reaktionære og inhumane forslag.

Det korte af det lange i forslaget er, at man vil genindføre dødsstraf i fredstid – den dødsstraf, som blev afskaffet i Danmark i 1930, efter at den reelt ikke havde været anvendt siden 1892. Begrebet dødsstraf i fredstid er glædeligvis afskaffet i de fleste af de lande, som Danmark kulturelt, politisk og socialt samarbejder med. Det vil derfor være et enormt tilbageskridt, om vi skulle vende tilbage til de tilstande, der herskede på dette

område for små hundrede år siden i det danske samfund, selv om man rent teknisk mere moderne og nok så smagfuldt lægger op til, at den eller de domfældte selv kan vælge henrettelsesform, hvor begreber som elektrisk stol og indsprøjtning nævnes – begreber, som jo ikke eksisterede i 1890.

En anden usmagelig tendens i forslaget er, at sager af denne art, altså hvor det drejer sig om en overordentlig alvorlig handling og efter forslagsstillerens tanker med dødsstraf som følge, skal hastes igennem alle retsinstanser, idet alt andet skal vige for at få dommen eksekveret straks. At man også udelukker nævningeindslaget i dansk retspraksis, skal blot anføres, og man udelukker faktisk også efter de krav, der opstilles, at man kan behandle de pågældende og eventuelt mentalundersøge dem, hvis der måtte være tale om noget sådant. Mig bekendt strider dette mod al human retspraksis i alle civiliserede lande. Jeg er ganske klar over hensigten med denne tankegang og er også opmærksom på de erfaringer, som opgøret med besættelsestidens forbrydere har givet os.

Jeg skal ikke afvise, at der i store kredse i befolkningen ofte kan forekomme kritik af retssagers og domsafgørelsens langsommelighed. Det er jo ikke ukendt, at man i et retssamfund udviser hensyn, ofte mere vidtgående hensyn, end alle synes om. Det er denne tankegang og holdning, forslagsstillerne nu vil torpedere. For det kan vel ikke have undgået forslagsstillerens opmærksomhed og tankegang, at et forslag som dette ophøjet til lov – hvad Gud og alle magter måtte forhindre – vil få en afsmittende virkning på vort retsvæsen og på det danske samfunds adfærdsmønstre.

Man græmmes, som det hedder på nutidsdansk, over at skulle ofre tid på et sligt forslag, både på grund af dets indhold, dets eventuelle konsekvenser og dets klare spekulation i en vis folkestemning. Men vi, der har oplevet og måttet leve med fremskridtspartiets mangeartede forsøg på at slå mønt af visse folkestemninger i mange forskellige situationer, undres vel næppe mere. Man har jo set tanker om, at folk over 60 år skulle fratages deres stemmeret, man har foreslået, at Danmarks forsvar skulle afløses af en russisktalende automattelefon, der gav meddelelse om vor overgivelse, og nu lægger man